

זיווג של אדם

שמואל לעסרי

אני מרגיש את זה ברגליים. אי אפשר לפספס את זה. האדמה נעשית יותר ויותר רכה וחולית. אני על שפת הים והים עוד לא נקרע. אני רואה את האופק, שומע את הגלים רודפים אחד אחר השני ומותירים פס לבן ומאכזב על צדפים וקונכיות שנטמעות עוד בתוך החול. אני יודע שהנה אני, הנה הים, והנה מלוא המדבר געגוע, מציאת החן ובקשת הארץ המובטחת. אבל אני עומד על שפת הים, והים, הים לא נקרע. ובן רגע זה קורה: אני מוצא את עצמי מתחלק לארבע כיתות. כל אחת מהם מונה אי-אלו מחשבות, קולות רועשים ושלטים ענקיים. האחת אומרת, יאלה, קפוץ למים, עד שעברת את כל זה, עד שהגעת הנה, מה נראה לך, כל אחד יודע בוודאות שזה הים שלו, שהוא יעבור אותו, שהוא יגיע למדבר, זה ככה קורה, נכנסים לים והדברים קורים. השנייה אומרת, הי, עד כאן, זה כבר יותר מידי רחוק משמורת הטבע של אזור הנוחות, גם ככה הגזמת, אני רוצה חזרה למצרים, לקישואים, לשומים, לרחמים העצמיים, החיים היפים והאומללים של הרווקות. השלישית קוראת למלחמה, בא נניח את הדברים על השולחן, נעמוד משני צידי המתרס, נוציא את כל הכלים, היכולות, החסרונות והיתרונות, נלבן את הנושא, מה מתאים, מה לא, נשלח את פרשי הרגש זה מול זה, את חיצו השכל, נדמם קצת את הלב. ברביעית מוציאים בחשאי מהכיס סידורי תפילה, עוצמים עיניים, מתרחקים מההמולה צעד אחר צעד, אומרים במלמול אין מה לעשות, צריך לקבל את המציאות, גם אם היא עדיין לא הגיעה, מכתוב, נחכה, נראה, אולי יקרה משהו. כל בוקר אני קם עם כיתה אחרת בראש, לפעמים גם עם כולם יחד. והים, הים לא נקרע. הרעש הזה ברקע, זה רק השרירים החבוטים, זה רק הלב שנמתח עוד קצת, זה רק הרגליים שהולכות ומתחפרות בחול הים הזה שלא מרפה.

ואני מחפש עוד קצת פנימה את הרוח המזרחית הערה, את עמוד הענן, את המטה של משה, ואת הקול שישקיט את הבהלה, ירים את המבט וינחה את הלב שיפתח שיבקע שימצא

והנה -